

Sygn. akt II W 148/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Wojciech Langer**

Protokolant: **Katarzyna Lorek**

przy udziale oskarżyciela publicznego J. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 roku

sprawy **J. B.**

syna T. i W. z domu W.

urodzonego (...) w P.

obwinionego o to, że:

1. W dniu 21.04.2019r. ok. godz. 16.45 w N. na ul. (...). J. kierując samochodem marki B. nr rej. (...) (DE) omijał pojazd, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu,

2. W tym samym miejscu i krótkim odstępie czasu na kolejnym przejściu dla pieszych kierując samochodem marki B. nr rej. (...) (DE) omijał pojazd, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu dla pieszych

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 2 PoRD w zw. z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 2 PoRD i art. 90 kw w zw. z art. 26 ust. 1 PoRD

I. uznaje obwinionego J. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw i za to na mocy tego przepisu w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

II. na zasadzie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 617 kpk i art. 119 kpw zasądza od obwinionego J. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 148/20

UZASADNIENIE

wyroku z 30 września 2020r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. B. 21 kwietnia 2019r. około godz. 16.45 kierował samochodem marki B. nr rej. (...) w N.. Kiedy przejeżdżał ulicą (...) ominął radiowóz jadący w tym samym kierunku, innym pasem ruchu, który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu. Następnie na tej samej ulicy na kolejnym oznakowanym przejściu dla pieszych ominął pojazd, jadący w tym samym kierunku, innym pasem ruchu, który zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu. Następnie J. B. został zatrzymany do kontroli przez policjantów znajdujących się w opisanym wyżej radiowozie, w trakcie której odmówił przyjęcia mandatu.

Dowody:

zeznania K. J.: k. 5, 63; zeznania K. G.: k. 7, 66; częściowo wyjaśnienia J. B.: k. 63; częściowo zeznania I. B.: k. 66;

J. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k. 63), że jechał ulicą (...) lewą stroną, chciał zjechać na prawy pas i zjechał przed radiowozem. Wg niego radiowóz nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, on nikogo nie wymijał na przejściu dla pieszych.

Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne jedynie w części w jakiej potwierdza on kierowanie samochodem w dniu zdarzenia. W części negującej omijanie innych pojazdów na przejściach dla pieszych, jakie znajdują się ul. (...) w N. uznać należy, że jego relacja stanowi tylko linię obrony, która ma odsunąć od niego odpowiedzialność. Wyjaśnienia w tym zakresie są sprzeczne z wiarygodnymi dowodami w postaci zeznań świadków K. J. i K. G., a także i żony obwinionego, która zeznała, że J. B. wyprzedził radiowóz.

Policjanci K. J. i K. G. opisali zachowanie obwinionego oraz okoliczności związane z przeprowadzeniem kontroli drogowej. Z ich zeznań wynika, że ich radiowóz został ominięty przez samochód B. na przejściu dla pieszych, kiedy przepuszczali pieszego, następnie zaś B. ominęło na kolejnym przejściu inny pojazd. Zachowanie kierującego stało się podstawą podjęcia przez nich interwencji, w trakcie której okazało się, że samochodem B. kierował obwiniony. Sąd dał wiarę ich zeznaniom, nie mieli oni żadnego interesu w tym, by podawać nieprawdziwe okoliczności. Nie znają oni obwinionego. Ich relacja stała się więc podstawą dla dokonanych wyżej ustaleń faktycznych.

I. B., żona obwinionego zeznała, że jej mąż wyprzedzał radiowóz, ale nie pamięta w którym momencie. Następnie odniosła się w swoich zeznaniach do przebiegu interwencji policyjnej. Sąd dał wiarę jej relacji co do wyprzedzenia radiowozu i wykorzystał jej zeznania przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Nagranie dołączone do akt sprawy obrazuje przebieg kontroli drogowej, nie zaś zdarzenia opisane we wniosku o ukaranie.

Sąd zważył co następuje.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nie pozostawia wątpliwości, że J. B., kierując samochodem w dniu 21 kwietnia 2019r. ominął dwa samochody, które zatrzymały się przed kolejnymi przejściami dla pieszych na ul. (...) w N., w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszym. Tym samym nie zachował on szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do owych przejść, do czego był zobligowany przez art. 26 ust. 1 prawa o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 26 ust. 3 pkt 2 prawa o ruchu drogowym kierowcom zabrania się omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu. Taki zakaz ma zapewnić bezpieczeństwo osób korzystających z przejść dla pieszych. Zachowanie obwinionego zrealizowało więc znamiona z art. 97 kw. Zachowanie to było zawinione i społecznie szkodliwe. J. B. jest dojrzałym mężczyzną, po jego stronie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność ponoszenia winy. Jego czyn godził w bezpieczeństwo ruchu drogowego, zwłaszcza, że jak wskazuje praktyka, w sytuacjach zakazanego omijania pojazdów na przejściach dla pieszych, nierzadko dochodzi do wypadków drogowych. Zachowanie obwinionego stanowiło więc wykroczenie.

Sąd wymierzył za nie karę grzywny w kwocie 500 zł, uznając, że będzie to kara sprawiedliwa, adekwatna do wagi popełnionego wykroczenia i stopnia zawinienia obwinionego. Okolicznością łagodzącą uwzględnioną przez Sąd było to, J. B. nie poruszał się z nadmierną prędkością i gdyby doszło do niebezpiecznej sytuacji, mógł w porę zareagować. Podkreślić jednak z całą mocą należy, że wymienione wyżej przepisy prawa o ruchu drogowym mają na celu zapobieganie powstawania niebezpiecznych sytuacji, dlatego winny być przestrzegane. W tym przypadku obwiniony naruszył ustawowy zakaz i za to został ukarany. Wykonanie kary przyczyni się do tego, że w przyszłości będzie on zachowywał odpowiedni poziom szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejść dla pieszych i będzie przestrzegał wszystkich norm ustawowych związanych z ich bliskością.

W związku ze skazaniem obwinionego Sąd zasądził od niego kwotę 100 zł tytułem kosztów sądowych, na co złożyły się wydatki w kwocie 50 zł i opłata w takiej samej wysokości.